

FOAIA POPORULUI

Prețul Abonamentului:
Pe un an 2 fl.
Pe o jumătate de an 1 „
Abonamentele se fac la Institutul Tipografic în Sibiu
și la toate birourile filiale de abonament.

Apare în fiecare Duminică

INSERATE
se primesc în biroul administrației (strada
Măcelarilor nr. 21).
Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Să ne lămurim.

II.

Vorba e, că ce e de făcut pentru viitor? Ajunși odată la atâta, că străinătatea ne cunoaște, pune preț pe noi și ne socotește drept cel mai de preț dintre popoarele din răsăritul Europei, ear' popoarele nemaghiare din Ungaria se prind cu noi soți la luptă, ca împreună să începem hora cea mare a unei lupte sfinte și drepte, purtată cu bărbăție și pe căi cinstite, ce avem de a face noi glasul poporului?

Avem să mergem înainte și tot înainte în șiruri bine închiegate, plini de încredere, că isbânda a noastră are să fie.

„De fulgere să peară, de trăsnet și pucioasă
„Ori-care s'ar retrage din gloriosul loc!”

Nu e lucru puțin, ca după veacuri de umilire să poți tu deștepta așa deodată pe un popor, să-l faci să înțeleagă cauza cea mare a neamului și să se jertfească. Și între noi sunt încă unii, care, ce-i drept, privesc cu mândrie la lupta plină de jertfe și neajunse a celor neînfricați, ei însă nu fac nimic, stau cu mâinile în sin, zicându-și par'că: *Ce-o fi să fie, dar' să le ajute Dumnezeu s'o scoată la bun capăt, și degrab încă.*

Durere, că așa nu mult se ajută cauzei. Fiecare om, fiecare comună, ori unde numai se află suflare românească, trebuie să facă tot ce poate pentru înain-

tarea cauzei celei mari, dela care atirna fericirea nu a unui om, nu a unui ținut, ci a întregului popor românesc.

Când vedem, că toate celelalte popoare din țeară, asupra ca și noi, ne dau mână de ajutor și sunt gata a ne întregi rindurile, și a le înmulți la nesfârșit, e timpul să lăsăm la o parte ori-ce dușmănie, ori-ce neînțelegere și toți ca unul să stăm fiecare la locul seu în marile partid național al nostru.

Frica azi nu mai are loc: Ântăiu pentru-că ești Român și Românului nu este iertat să fie nemernic și laș, a doua pentru-că dușmanul pe care-l ai în față e slab, mult mai slab decât tine, dovadă vaietele lui, deși nu se poate zice că 'l-am atins cu străjnicie, — din parte-ne o spunem că pân' acum *numai am glumit*, așa zicând.

Întovărășiți cu celelalte popoare din țeară pe temeiul suferințelor comune, datorința noastră este mai ales pentru viitor să zicem fraților noștri români: *Sus inimile și capetele sus!* Adunați-vă cu ferbinte dragoste în jurul partidului național, urmăriți întru toate hotărârile conferențelor noastre, programul nostru național, ca împreună cu frații în suferință luptând să putem s'erba cât mai curând ziua cea mare a libertății, ziua egalității, frățietății și dreptății.

(g. s.)

DE-ALE POLITICEI.

Din Țeară.

Dacă cetește omul toate foile ungu-rești, vrând-vrând trebuie să vină la convingerea, că stăpânirea ungurească a perdut cărarea, nu mai știe, că ce e de făcut pe viitor, ci pipăește așa ca pe întunerec. Unii se plâng asupra împăratului, dar' cu fața plecată, și văicăărându-se ca vai de ei, se plâng, că de ce nu intră cu totul în apele lor, de ce nu-i îndeamnă și ajută în planurile lor sfinte și fără prihană, care până acum deja au răsturnat țeara cu fundul în sus.

Alte ziare earăși nu știu ce o să fie cu căsătoria civilă, altele afacerea popoarelor nemaghiare din țeară, cestiunea naționalităților, cum se mai zice, nu știu cum s'o pună la cale, pentru-că nu vră să meargă, cum a mers pân' acum.

De armată ungurească, de tunuri pentru honyezi și de alte mari poftă un-gurești, nici vorbă. Când vedem zăpă-ceala ungurească, e semn foarte bun pentru noi, vorba e, că stăm aproape de sfârșitul unei mării deșerte.

Asta se poate vedea și din unele știri mai nouă, după care guvernul ar fi părăsît cugetul de a mai face și procesul Memorandului.

Din Austria.

În numărul trecut am adus știrea, că ministrul-președinte al Austriei, con-tele Taaffe, a avut de gând să aducă o

FOIȚA.

Dragostea pe sate.

(Șodenie din popor).

Ceea-ce voiu povesti aici e o întem-plare adevărată, așa 'mi-a povestit-o și mie uncheșul Nichie, și dacă cumva nu mi-'ți crede, refuțiți-vă și socotiți-vă cu acela!

Ci că a fost înainte de patruzeci-și-opt în satul Dârloagă un cantor cu numele Sandu, un om care a slujit pe Măria Sa Împăratul cu multă supunere și credință opt săptămâni în cap. Nu doar' că n'ar fi fost în stare să-l slujească mai mult, căci — las' pe el — era o făptură uriașe, cu o față de bujor, cu niște mustăcioare negre corb, așa încât voia să-l soarbă cu ochii Florica lui badea Toader Ștrempeș din mijlocul satului, dar' Sandu era făcut pentru ale bisericii. Deci lăsă profundul cătănesc și se reîntoarse la mămăliguța sa și la ceaslovul cel ros de molii, moștenit dela tatăl seu Sandu cel bătrân.

Apoi dă-i pace, de nu 'mi-'l rideau hoi din Dârloaga, vându-l cum se grăbește a arunca pușca, povară neplăcută de pe umeri!

Dacă și până atunci trecea la toți de un „papă-lapte de voe bună”, acum cu tot dreptul îl polecraiu „Tanda—Manda hai la drum!”

Cantor bun era Sandu, asta stă, și pen-tru asta îl cam pismuiau toți ficiorii trufași, însă odată tresăltară toți de bucurie, atunci când tinărul cantor, chiar la prasnica Paș-tilor, a trebuit să cânte mereu „adidua” în loc de aliluia, căci avea o pușchea pe limbă.

Of, au venit apoi ciasuri jalnice peste el, de simțitor ce era n'a eșit două săptămâni din curte, două săptămâni întregi nu 'și-a văzut pe Florica, pe puiul seu și fi-toarea sa soție.

Trebuie să știți, că Florica asta îl avea drag tare pe Sandu și totdeauna se chichia, când venia el la ea pe uliță totdeauna avea la îndemână plăcintate late cu brânză îmbelșu-gate și câte un ciolan sdravăn de puiu. Colo în șezători, unde cam des auzia vorbindu-se

despre mărgăritarul ei cuvinte nu prea mă-gulitoare, se întorcea totdeauna cu fața cătră ușe, ștergându-și lacrimile usturoase ce-i curgeau boburi peste obraji de lebedă, de mânioasă ce era nu mânca nici dovleac cu lapte, nici cartofi din vatra focului.

Apoi de, așa-i dragostea pe sate! *Dragostea din șezători nu ține până ce mori!* Veți vedea că și la părechia noastră așa s'a întemplat.

Sandu mai tândăli cât tândăli, apoi se trezi în biserică, unde 'i-se cânta cu multă evlavie „Isaia dântuește”, și în sfârșit după un sărântău cu ceterași și ospet' cu călărași se trezi cu nevasta după cap. Aci ajunse Sandu la culmea fericirii sale. Nu după multă vreme dragostea da înapoi, și cu în-cetul începă a ajunge sub potcoava cismeii muierii sale, începă a fi jocul poftelor Flo-ricii, care nu mai vërta lacrimi de iubire, ci de mânia, când se opinti la biet de el cu câte o despicătură de carpene, să 'mi-'l scar-pene, pentru-că nu o ascultă . . . Apoi de, mulți au mai pățit-o ca el, așa se mângăia Sandu!

lege, care se schimbă forma de alegere de până acum. Lucrul acesta însă a împinut mare împotrivire la deputații din parlamentul austriac, care se numește Reichsrath. Partea cea mai mare dintre ei, care până acum au sprijinit pe contele Taaffe, acum sunt împotriva lui, mai cu seamă însă Nemții. Contelui Taaffe nu-i rămâne altceva de făcut, decât sau să se retragă dela putere, sau să trimită pe deputați acasă și să facă alegeri nouă. Dacă se va retrage, atunci va veni alt bărbat politic la putere, care însă cu greu o va putea duce, deoarece și acolo, ca și la noi, naționalitățile nu sunt mulțumite și se luptă pentru egala îndreptățire. Dacă contele Taaffe va face alegeri nouă, tot nu va putea scăpa teafăr, căci va avea pe cap niște partide tari și puternice, pe care le va putea strica numai dacă alegerile le va face după legea pe care a voit să o aducă el. În cazul acesta având încrederea poporului, care trebuie să fie ori în ce țeară sprijinul unei ocărui, va putea să stăpânească și mai departe, bine înțeles, dând tuturor popoarelor din Austria egala îndreptățire.

Din Franca.

În sfârșit escadra rusească a întins pânzele și a plecat din portul francez Toulon, între strigătele însuflețite ale populațiunii. Multe și mărețe sărbări s'au făcut în cinstea oficerilor rusești, mai cu seamă în Paris. Aici au trăit tot în băncete, baluri, și alte petreceri desmerdătoare. Francezii i-au primit cu brațele deschise. Președintele republicii a schimbat telegrame de felicitare cu Țarul tuturor Rușilor. În toate vorbirile, care s'au ținut pe la ospete, toți au spus că prietenia între Ruși și Francezi, are de scop pacea. E lucru curios însă, că de aici înainte în Marea-Mediterană va sta o flotă rusească, sub comanda admiralului Avelan, pentru-ca să fie mai aproape de flota franceză. Mare bucurie simt Fran-

cezii acum, că au un prieten așa de mare și de tare ca Rusia, cu ajutorul căreia nădăjduesc ei că vor bate pe Germani, care acum vre-o 20 și mai bine de ani i-au bătut pe ei.

Toate gazetele franceze și rusești zic, că acum pacea e asigurată, Rusia și Franca strâns unite, vor împedea alianța triplă, ca să înceapă vre-un războiu. Viitorul însă va arăta că oare așa va fi.

Din Grecia.

Lucrurile stau cât se poate de rău în țeara Grecilor, care e cufundată până în gât în datorii. Causa a fost, că bărbații care au fost până acum la cârmă, și au știut să chivernisească banii, au cheltuit din gros, ba au făcut și datorii mari, din care nu mai pot eși, așa încât statul grecesc în curând va ajunge să-i bată toba. Se și vorbește, că celelalte împărății din Europa s'au hotărât să aleagă un comitet, care apoi să reguleze banii grecești, cu un cuvânt Grecia va fi pusă sub un tutorat european.

Din Spania.

Pe când în mijlocul Europei se întrec, care de care a spune, că pacea e asigurată, pe atunci în partea de mează-zi a Europei, adică în Spania, care face parte din marea familie latină, din care facem parte și noi Românii, s'a încurcat într'un războiu cu Kabilii, un popor, jumătate sălbatic, care locuiește în partea de mează-noapte a Africii, prin marea împărăție a Marocului. De mai multă vreme acest popor, adică Kabilii, năpăstuiau ținuturile Spaniei, până când aceasta se văzu silită să pornească cu războiu împotriva lor. Până acum s'au întâmpnat ciocniri mai mari între Spanioli și Kabili, care la sfatul căpeteniei lor bisericesti, poartă „războiul sfânt“. La urma urmelor tot Spaniolii vor eși biruitori, dar' cu multe jertfe.

Drepturile nu se cerșesc.

Încă din vremurile cele mai vechi, soarta ne-a pus pe noi a trăi cu Ungurii laolaltă, un popor venit din Asia și care foarte tare se dischilenește de noi în toate privințele. Moșii și strămoșii nostri au fost cel mai cult, cel mai vestit popor încă din vremurile cele mai demult, ear' moșii și strămoșii Ungurilor au fost un popor sălbatic.

Cu firea moștenită dela moșii și strămoșii lor, venind între noi, au căutat pe toate căile, să ne iee ce e al nostru, ear' pe noi să ne facă slujile lor. Am ajuns azi până acolo, că voesc să ne răpească ce avem mai scump, limba, pentru a înmulți neamul lor, făcând din noi Unguri.

Adus-au legi peste legi asupra noastră pentru noi, băgat-au cu puterea limba ungurească în școlile noastre, înființat-au kisdédov-urile, pentru ungerisarea pruncilor nostri; toate, numai câte poate născoci mintea lor buiguită, pun la cale pentru nimicirea noastră.

Cu acest gând în cap nu cruță nimic și pe nime. Sfânt e numai țeara, ce și-o închipue ei în creerii lor înferbentați. Și fără nici un pic de cruțare lovesc pe toți aceia, câți se pun în calea lucrării lor mișelești. De aici apoi aruncarea cu grămada în temniță a bărbaților nostri, care sunt cu durere de inimă față cu neamul nostru.

Istoria ne spune, că au mai fost popoare asupra, dar' și-au câștigat drepturile prin hărnicia lor. Nădejdea ne e foarte mare, că și noi avem să scăpăm cât mai în grabă de asupririle asupra-urilor nostri. Numai cât noi n'avem a sta cu mâinile în sin, pentru-că acestea au să fie câștigate prin hărnicia noastră, căci drepturile nu se cerșesc, ci se pretind!

Domnul nostru Isus Christos a suferit pentru noi, pentru dreptate. El nu s'a temut de moarte, ci a mers înainte și mai bucuros a suferit moarte, decât a se

Așa e lumea asta cu dragostea lua-o-ar pândnicu, așa-i pe sate și mult mă tem că și la orașe!

Era potrivnică rău soarta sormanului cantor, trebuie că s'a născut într'un cias nenorocit, auziți numai! Aproape de casa lui era și școala, fala satului, și acolo ședea dascălul cel nou cu drăcorii în ochi și pe sprincene și acesta nu știu când și cum a dat cu ochii de Florica, sau mai bine zis de Floarea Sandului, și eată-așa:

„Foc la mine, foc la tine,

„Foc la noi, la amândoi“,

se treziră vecinii prieteni buni, pe când cantorului nici prin minte nu-i trecea, așa ceva de Floarea lui, puiul cel drăgălaș, minte scurtă poate lungi.

Era într'o Duminecă din dulcele Crăciunului, Sandu cânta cu mare cucernicie la utrenie, ear' credincioșii alergau cu nasurile vișinii — roșii-albastre prin frig la biserică.

Numai dascălul, creștin fără seamăn, o luă pe altă cale; el, în loc să asculte pe cantor în biserică, se duse la el acasă, și ce

să vezi! numai Florica era acasă! Apoi vezi Doamne, ce să fi făcut, nu a putut pleca îndată de acolo, ci trebuia să aștepte, până-ce va veni cantorul dela biserică; apoi numai așa să aștepte încă i-a fost urât, deci, ca să mai treacă din vreme se mai și sărutau cu Floarea cea credincioasă, căci, bată-ne norocul! o sărutare nu-i vină mare, să fie numai cu infocare, și apoi, nu-i vorba, clopotul încă nu sunase la liturgie.

„Florica dragă“, zise într'un târziu dascălul, „cum l-am putea trimite pe neghiobul acesta de Sandu pe vre-o zi două de acasă, ca în cea mai mare veselie cu vin și cu rachie să ne petrecem ca Ivan cu turbinca?“

„Of Ilie“, răspuse cantoreasa, „ce ar fi ca asta, dar' nu numai pe o zi două, dar' chiar și pe nouă sau pe vecie, însă sfătuiește-mă cum, cum am putea scăpa de nelegiuitul acesta?“

Mult făuriră amândoi și nu mai aflau nici un mijloc, când colo la sunarea clopotului de eșire îi plesni dascălului următorul sfat prin minte:

„Punete 'n pat Florico, și când va veni bărbatul tău gură-cască, spune-i că ești rău bolnavă, că ai visat, că numai apă din marea mare te poate însănătoșa, spune-i că tot rugându-se la Dumnezeu să meargă la mare și să-ți aducă apă tare. Știu că îndată va pleca și se va împedea undeva, ca Țiganul în talmoș-balmoș, și apoi las' pe noi!“

„Of, scumpul și fiitorul meu bărbat, ce sfat dumnezeesc, de isbândă nu mă tem, însă acum pleacă, căci ved cum se mișcă mulțimea din biserică către casă.“

Dascălul plecă, ear' Sandu sosind acasă își află spre cea mai mare a lui mirare și desnădejde pe soția sa în pat trăgându-se de pâr și văietându-se amar. Sficios se apropiă necioplitul bărbat de patul ei și o întrebă cu glas plin de îngrijire: „Ce-ți este Florico?“ Ea nu răspunde decât la repetirea întrebării urmate de niște suspine dureroase din pieptul buimacului soț:

„Junghiu... of... mă doare!“ După cuvintele acestea rostite de o femeie ce trage de moarte, își închise Florica ochii, ca numai

lăpăda de învățăturile mântuitoare și de dreptate. Ear' aceasta a făcut-o, pentru-ca să ne dea nouă pildă a face asemenea lui.

În vremurile, în care se află neamul nostru acum, fiecare Român trebuie să aibă tipărit adânc în sufletul seu fapta mântuitorului nostru. Toți într'un gând și într'o simțire să se lapede de sine și să lupte pe cale cinstită fără frică, pentru dobândirea drepturilor poporului românesc, ca cel mai vechiu popor al acestei țeri.

Dacă am fi noi toți într'un gând, toți ca unul, dușmanul nostru ar trebui să se lovească de împotrivirea noastră, ca să-i treacă pofta a se mai atinge de ce nu e al seu.

Poporul românesc nu e cerșitor, ca să cerșească drepturile sale; el va pretinde și trebuie să pretindă! Căci vai de acel om ori popor, care cerșește drepturile sale. Cerșitorului 'i-se dă cât voește stăpânul, dela care cerșește, ear' acesta îi dă numai o parte neînsemnată din averea sa, un dărab de pâine; îi dă cât el voește, că nime nu-l silește să dea mai mult.

Așa pățește omul, care umblă cu pălăria în mână, care cerșește.

După legile țerii noastre, toți locuitorii au drepturi deasemenea, sau cel puțin așa trebuie să fie; nici unul nu e stăpân și nici unul cerșitor, ci toți fii de o potrivă ai acestei țeri.

Întemplerile au pus pe Unguri la putere. Ajunși aci, legile le-au pus la o parte și au luat toate pentru ei, persecutând, prigonind pe ceialalți locuitori după fel și formă, dându-le numai dreptul de a plăti din greu dările cele mari.

Ajunși în starea aceasta, avem noi a umbla cu pălăria în mână, să cerșim drepturile noastre? Doamne ferește! Cel-ce cerșește, capătă numai sfărâmurile ce cad de pe masa dlui, a stăpânului, ca și tot cerșitorul. Și apoi Ungurii nici-când, dacă cerșim, nu ne va da ce se cade nouă, atât cât au și ei, pentru-că la cer-

șitori nici-când nu se dă atât cât are și stăpânul.

Ca creștini, luând pildă dela mântuitorul lumii, să pretindem sus și tare, dar' să pretindem până atunci, până nu ni-se va da ce ni-se cade și încă pe deasupra garanța, chizășia, că acele drepturi nime nu ni-le va mai lua dela noi.

Așa face fiecare om, fiecare popor, care dorește o viață mai bună, mai fericită. Nimărui nu-'i vine mura în gură. Fiecare om ori popor el prin el are să se ridice și să nu aștepte după nime, el prin el și prin hărnicia sa să-și câștige ce e al seu, drepturile sale, pentru-că să nu se uite: *drepturile nu se cerșesc!*

Națiune, naționalitate, naționalist și martir național.

(Din scrierile lui N. Bălcescu)

Folosindu-se zilnic fiecare cărturar român de aceste cuvinte și auzindu-le Românii rostindu-se, credem, că trebuiesc explicate, pentru-ca să nu le întrebuițăm acolo, unde ele nu corăspund.

Națiune. „Era mai întâiu un neam și o gură... Se amestecară limba lor, ca să nu înțeleagă nici unul glasul deaproapelui seu, și 'i-a împrăștiat pe ei Domnul peste toată fața pământului.“ Așa ne arată istoria la cartea lui Moise despre formarea neamurilor, a națiunilor.

Astăzi sub numele națiune înțelegem acei membri legați între sine în mod natural, care au aceeași limbă, aceleași datine, cari au aceeași religii și caracterele lor deosebite, de ale altor membri de altă limbă, de altă lege, de alt neam. Caracterele, cu care a lăsat Dumnezeu pe lume pe unii indivizi deosebite de ale altora, prezentă forma națională și indivizii acestia formează o naționalitate.

Naționalitate. Caracterele naționale nu se ved numai prin semnele și trăsăturile

din afară, căci ele sunt înăscute și întipărite în simțul omului, în inima lui prin naștere și dezvoltare, prin educațiune.

Caracterul național al unui popor necorupt nu se poate perde, ci se dezvoltă mereu cu dezvoltarea culturii sale. Astfel Românii înțelegând mai târziu, că se trag dela vestitul popor roman, tot mai mult 'și-au dezvoltat naționalitatea lor. Ei au înțeles, că limba lor română, datinele lor derivă dela națiunea cea mare, dela Romani. Datinele cele mai multe au trecut în cele religioase. Astfel vedem de acestea la sărbători, la boteze, la cununii și la morți.

De aceasta Românii cu scumpătate țin la acele datine și cu mândrie se numesc ei Români și națiunea lor națiunea română.

Sunt și alte națiuni cu care locuim împreună, ele derivă dela alte neamuri, dela alte națiuni, care au venit din Asia, cu emigrațiunea popoarelor.

S'au contopit popoarele vechi, unele au dispărut nimicindu-se, ca toate câte sunt pe pământ.

Într'un mod anti-natural cearcă azi unele națiuni, care au putere a-și asimila cu forța pe altele. Astfel constring ele prin legi, prin ordinațiuni și prin asociațiuni ca neamurile supuse lor, să iee o altă limbă, altă religie, alte datine.

Aceasta este vânătoarea de astăzi a unei națiune asupra altora.

Națiunea română nu se poate teme de această vânătoare, ea este în vigoare, că are alte neamuri, care o sprijinesc, pe Românii din România, pe Italiani, pe Francezi și pe Spanioli, pe care se razimă ea. Mai mult însă se razimă Românii în puterile lor spirituale.

Șeptesprezece secolii au fost ispițiți Românii să-și lase naționalitatea și religia lor, au fost torturați, însă nu au putut fi înduplecați să devină renegați.

după un pătrar de oară să-și deschidă și să zică, văierându-se și tremurând ca cățelul ce pătimește de jigodie cătră Sandu, care sta scaldat în lacrimi lângă patul ei de moarte:

„Am visat... că să mergi la marea... mare, să-mi a... aduci apă tare... oh!... să mă speli... pe spinare... oh... junghiu!“ și earăși pică de puterea boalei la pat.

Sărmanul Sandu, ce să fi făcut, dacă voia să rămână cu soție?! Fuga la lelea Safta din ulița mămăligii, ca s'o întrebe, unde zace marea aceea. Safta, baba satului, numai decât îl sfătuia așa: „Fiiule, să mergi tot cătră soare-șesare, să zici de 99 de ori tatăl nostru pe zi, sosind la al miilea să te întorci la dreapta și earăși să zici ce-ai zis, și făcând astfel vei ajunge la un moșneag bătrân ca un veac și acela te va îndrepta mai departe!“

Bine mai știu să-și mințea baba și nu o făc pe nimic, căci doar' dascălul fuse pe la ea.

Sandu plecă nedumerit pe deplin acasă ca să-și iee merinde o cocă și ce mai afla în lada mesii, apoi porni pe calea cea fără sfir-

șit, în toiul iernei — într'un frig, care făcea fagii cei mai groși să crepe. Merse cât merse, până-ce se întâlni cu o ființă neagră la față ca funinginea, strîmb de picioare, cu o ceteră subsuoară și sac sdrențos pe umăr.

„Încătro o iei vcinice?“ întrebă negrul, deavolul însuși, pe cantorul drumet, care-i descoperi fără șifală starea lui și scopul călătoriei. Auzind deavolul de năcazul lui Sandu, început a rîde nebunatic, și rîsul ăsta mișcă adânc baierile inimii cantorului.

„Bărbat nătâng, întoarce-te la casa ta, unde vei afla pe muierea ta acum chiar petrecînd în cea mai mare voie cu dascălul Ilie!“

Și vorbele acestea au fost apă rece peste capul încălețit, au fost deajuns a stîrni bărbăția în pieptul înșelatulului Sandu. El se văzu umilit, rușinat și purtat de nas de o femeie, și condus de dorul răsbunării îi urmă orbește sfătuitorului.

Era întunec beznă când se apropiau ăști doi călători de satul Dârloagă. Sosind

acolo dracul — care era chiar Scaraschi, îl băgă pe Sandu în sac, 'mi-l umflă pe spinare și se apropiă de casa cantorului, de unde se auzia sgomot neobișnuit. Sosind la fereastră, Scaraschi bătu în ea. „Hei, bre dănuitori, n'aveți lipsă de ceterași!“

„Bine-ai venit! strigară cei din casă, ear' vicleanul intră cu sac cu tot și așezându-l binișor după ușa le trase din laută una de-a vârtej de să 'nvirtiau Ilie cu Florica să se sdrobească. Deavolul nu tăcea nici din gură, ci striga mereu:

„Ha du du, ha du du,

„De-oi deslega sacu — vei vedea pe dracu!“

Ear' Florica chiuia, de tremura terestruiele:

„S'o dus bărbatul la marea mare

„Să-mi aducă apă tare,

„Să mă spele pe spinare, uiuiu!“

Ce limbută era Florica acum și ce tăcută atunci când îl trimise pe Sandu în lume! Apoi să mai creadă cineva femeilor!!

Stăpânitu-'i-au Goții, Gepizii, Longobarzii, Hunii și Avarii și Românii nu s'au făcut nici Goți, nici Huni, nici Avari.

Patru sute de ani au fost rău mesecați și tovarăși cu Bulgarii, având în biserică limba lor și nu s'au slavizat, nu s'au bulgărit.

Două sute de ani aproape calvinii maghiari au torturat pe Români silindu-'i să-și lase legea lor, și nu o au lăsat.

O sută de ani în secolul al 18-lea Iesuitii au chinuit poporul român să se papistăsească și nu s'a papistășit.

Acum în secolul al 19-lea, secolul luminii, al naționalității, nu-și va lăsa nici un suflet românesc limba lui cea armonioasă și religia lui cea scumpă. Poate atunci când porumbul va deveni cioară, când oaia va deveni capră. Atunci și nici atunci, nu se va pute face Românul Țigan, Maghiar sau Rus, ci Românul își va păstra naționalitatea română.

Naționalist. Acest cuvânt îl întrebuințăm foarte des. Naționalist se numește acel individ, care lucrează pentru interesul națiunii sale.

Naționalismul l-am pute învăța dela Maghiari, ceea-ce fac ei pentru națiunea lor să facem și noi pentru națiunea română. Cum țin ei la limba lor, să ținem și noi la limba românească, cum se apără ei de germanism să ne apărăm și noi de maghiarism. Cum desvoaltă și jertfesc ei pentru înaintarea culturii lor, să jertfim și noi pentru cultura românească. Cei-ce vor face astfel se numesc naționaliști. Individul, care ține cuvântări naționale; deputatul, care apără drepturile naționale se numește naționalist, precum un poet care culege cântecele naționale, ca Alexandri, Bolintinean, A. Murășianu, G. Crețianu etc. se numesc naționaliști. Eată cum scrie A. Mureșianu: „Români din patru unghiuri! Acum ori nici-odată, uni-

ți-vă în cuget, uniți-vă 'n simțiri.“ Eară Bolintineanu scrie:

„Dar Românul nu vrea câmpuri fără flori,
„Zile lungi și triste, fără sărbători,
„Astfel e Românul și Român sunt eu
„Și sub jugul barbar nu plec capul meu.

Mulți indivizi între Români se numesc naționaliști. Dacă li întrebăm: Ce ați făcut, d-lor, pentru interesul național? Nu pot să ne răspundă.

Aceea, că este unul preot, altul învățător și altul avocat și a corăspuns chemării sale, el 'și-a îndeplinit numai datoria de simbriaș. Cu aceasta încă nu e naționalist. Întrebarea e că pe lângă oficiul lui plătit, ce fapte naționale neplătite a mai săvârșit? A susținut el interesele naționale jertfind interesele sale proprii? A votat el la alegere de notar, de jude și pentru deputat român național? A ținut și ține fiecare programul național? A sprijinit jurnalistică română? A jertfit pentru școală și limba românească? A întreprins și s'a luptat pentru drepturile comunei, ale națiunii române? A făcut vre-un fond mic sau mare național? Și ce suferințe a îndurat el pentru națiunea română? Precum simțim durerea de frați; precum e o familie strâns legată, așa trebuie lucrat să fie membrii națiunii noastre cu mic și mare compacti.

Exemple de naționalist avem pe Șincăi, care a scris zeci de ani și a purtat cronica sa în desagi; pe Petru Maior și pe alții care puteau ușor ajunge domni, episcopi; ei însă s'au jertfit pentru națiunea lor română.

Naționalismul se începe dela cel mai mic obiect zilnic; dela bani.

„Nu dau eu banii mei străinului, câtă vreme aflu obiecte la Români“, ziceau bătrânii. Când fratele meu e cojocar, bine e oare să cumpăr pieptar dela un străin? Când vecinul meu Român e boltaș, bine e oare să cumpăr dela un străin? „Ori cum ar fi, judecați, că sunt mai aproape degetele mele decât ale străinului. Dure-

rea celui mai mic deget o simt, străinul nu o simte.

Numeroși, milioane sunt Românii! Ce folos dacă ei nu se ajută înprumutat? Durere, că nu sămțesc ei cum lipitoarele li sug; nu sămțesc cum sunt ei în exploatarea străinilor; nu sămțesc că ei cu munca lor susțin și hrănesc pe inimicii lor.

Ajutați-vă cu Români și dați banii mai întâiu Românului!

E generală plângerea contra indolenței ce o manifestează Românii dela cel de jos până la cel de sus.

Cu toții se folosesc de măiestri străini, de advocați străini, de medici și de ingineri străini. Ce cugetă ei, un avocat sau un medic străin se va interesa mai mult de dreptul sau de viața Românului decât un Român? Nu va pute străinul zice; cu un Român avem mai puțin. Sau fie cum va fi, ce mă doare pe mine? E necreștinească această temere, însă așa o vedem în lupta națiunilor.

Abstrăgând dela acea temere, că un străin rar va lucra cu Românul cu conștiință și cu bună credință, mai este și aceea de considerat, că Maghiarul, Sasul sau Jidanul nu comandază la Român, nu ia avocat, nici inginer, nici medic român, pentru-ca să nu deie paralele sale Românului. Și deosebit de acestea când un Român lucrează la un industriaș străin sau angajează ajutori străini, el face aceea, la ceea-ce el nu se gândește: *neîndreptățește pe un Român care putea să-i facă acel lucru și se putea folosi.* Obiecțiunea, că Românul n'ar ști ca străinul nu mai stă, că e mai ager, mai deștept. Sbeară Românii: Să avem comercianți, să avem industriași români, să avem advocați, ingineri și medici români pentru-ca să ne apere, să ne întărim, și avându-'i nu-'i folosesc, eară acestia neputând trăi aici numai cu aerul Transilvaniei, trec în România și împlinesc dorința inamicilor. Astfel Românii rămân tot desconsiderați,

Din când în când, mai înceta deavolul din ceteră și se îndeletnicia cu deslegarea sacului. Sandu luă, cât ai bate 'n palmi, forma unui bărbat în înțelesul strâns al cuvântului. Cu rîvna unei pisici, ce-'și ochește șoarecele se întinse Sandu după potângul din cuier și — „na Florică: — ține Ilie, ... hi dascăle, stai mironosiță! Eu m'am dus la marea mare? Na, Florică peste spinare! Fugi Ilie, mă tâlhare!“

Și Ilie înadins o luă la sănătoasa, ear' deavolul cu cetera se mai ivi odată la fereastră și rîzînd risul dracului le mai cânta una sculată, pe când spōla Sandu pe Florică cea bolnavă pe spinare — apoi îi lăsă pe toți să se pocăiască.

* * *

Așa 'mi-o povestit-o uncheșul Nichie, și dacă cumva nu s'a întemplat tocmai așa, vă mărturisesc, că eu nu o știu de bună-seamă.

Bucur.

Străina.

Pasere din țeara mea
Eu pe tine te-aș ruga
Dacă tu m'ai asculta:
Să te duci la maica mea
Și tu ei să-'i spui așa:
Țoalele să nu le vîndă,
Ci mai bine să le-aprindă,
Să le scoată 'n drumul mare
Să le deie foc și pară,
Să meargă fumul la ceri
Să coboare peste mări,
Caci de-o bate vîntu 'n dos
Umple lumea de miros,
Și de-o bate vîntu 'n față
Umple lumea de dulceață.
Las' vadă măicuțele
Cum să-'și de ficuțele,
Să le de pe mâni străine
Cum m'a dat maica pe mine.

Ioan Franțiu, econom.

Blastemul mândri.

Mă neicuță neica meu
Bată-'mi-te Dumnezeu,
Că numai m'ai înșelat
Și te-ai dus și m'ai lăsat.
Dar' te uită, bade-o, bine
Este mândra ta ca mine.
Eu cred că ești fermecat,
Pentru aceea m'ai lăsat,
Dar când minte-'i căpeta
Mândra n'o vei mai afla,
Că nici o lună n'o trece
Pân' 'napoi te vei întoarce.
Mândra care 'ți-ai luat
N'are nici poneavă 'n pat.
Alta ce în casă n'are
Decât cămașa 'n spinare,
Și n'o poți duce la soare,
Numai seara pe răcoare.
Eu o știu, bădiță, bine,
Că e vecină cu mine.
Nici o lună nu trecea
Pân' 'napoi neica 'ntorcea
Și din gură cam zicea:
Bine, balo, 'mi-ai grăit,
Că toate s'or împlinit.
Primesce-mă tu 'napoi
Să fim earăși amândoi,

tot puțini culti și nu înaintează din pricina lor înșiși, că nu sprijinesc pe ai lor, nu se îngrădesc și nu se întăresc. Causa e, că nu sântem naționaliști.

Avisați suntem deci să contăm la sprijinul nostru propriu, avisați sântem să fim naționaliști; avisați sântem să ne folosim de principiul protecționist, altfel fiind indiferenți de zi slăbim și străinii se bucură. Vedeti, că străinii ne iau paralele și nu ne dau nimic înderēt; ei ne desconsideră și nu ne sprijinesc.

Sântem trei milioane de suflete române, sântem deajuns a ne sprijini noi pe noi și a ne susține puțina inteligență ce o avem.

Trebue deci să apelăm la toți Românii din toate unghiurile ca să arete naționalismul lor prin fapte, nu prin vorbe.

Martir național. Am avut noi Românii bărbați care s'au jertfit în lupta pentru drepturi naționale; am avut pe Horia, pe Cloșca, pe Iancu și pe alții. Întreb unde sânt monumentele lor? Unde sânt fondurile pentru monumente? Unde e școala spre a-i imita și alții? Dr. Lucaciu la tribunalul din Dobrișin zise: „Am trecut pe lângă monumentul Maghiarilor celor-ce s'au luptat pentru libertate și m'am însuflețit.“ O națiune subjugată de secolii nu se poate ridica fără martiri naționali. Mulți martiri au avut Maghiarii, alții mulți Irlandezii și pe alte popoare numai martirii le-au ridicat. Românii încă fără de astfel de jertfe scumpe nu vor pute nici-odată să scape de jug, nu vor pute câștiga drepturile la care aspiră, cum scrie G. Crețianu:

„În viața unei nații sânt zile solemnele,
„În care 'i-se cere ca să jertfească tot;
„Ori drepturi își câștigă, ori moare pentru ele,
„Dar' nu se dă, ca sclavul, la cel dintâi despot.“

Despre jertfe eată ce ne mai învață alt scriitor: „Deschid sfânta carte, unde se află închisă gloria României, ca să o pun înaintea ochilor fiilor ei; câteva pagine din viața eroică a părinților lor.

Mândra că mi-'i răspundea:

Du-te, bade, de-acolea
Că nu ești de seama mea
Făr' mi-ai secat inima.
Că tu cu vorbele tale
Ai umplut satul cu ele.
Eu 'mi-am căpătat bădiță
Să-'i bei apa din guriță. I. Franțiu.

Mărioara.

Mărioară, Mărioară,
Fată dalbă sorioară,
Sufulecă-'ți poalele 'n brâu
Și dă fuga la părâu.
La părâu în dumbrăvioară,
Unde-i apa limpezioară,
C'am auzit că-'i de leac
Și-'i bună de vindecat.
Mărioară, Mărioară,
Mult mă doare ce mă doare,
Capu-'mi arde ne 'ncetat,
Parcă tu m'ai fermecat.
Du-te, fată, la părâu
Să-'mi aduci tu leacul meu,
Adu-'mi apă din cofiță
Și-un sărut de pe guriță,
Că 'ndată m'oi vindeca
Și din boală m'oi scula.

Voiu arăta acele lupte uriașe pentru libertatea și unitatea națională cu care Românii sub povăța celui mai vestit și mai mare din voievozii lor încheiară veacul al XVI-lea. Timpuri de aducere aminte glorioasă! Timpuri de credință și de jertfire! Când părinții nostri credincioși, sublimi, ingenunchiau pe câmpul bătăliilor, cerend delă Dumnezeu biruințe sau cununa martirilor. Ei năvăliau unul împotriva a zece prin mijlocul vrăsmașilor și Dumnezeu le da biruință, căci el e sprijinitorul pricinilor drepte, căci el a lăsat libertatea pentru popoare, să lupte pentru Dumnezeu. Moștenitori ai drepturilor pentru păstrarea cărora părinții nostri s'au luptat atâta în veacurile trecute, fie ca aducerea aminte a acelor timpuri croice, să deștepte în noi simțământul datorinței ce avem de a păstra și de a mări pentru viitorime, această prețioasă moștenire.“

SCRISORI.

Prea Onorate domnule Redactor!

În coloanele mult prețuitei „Foia Poporului“ ce redigiați, numărul 35 din a. c., a apărut o corespondență dată din comuna Fibiș, 11 Iulie st. v. a. c., în care niște procatori plătiți sub pretext că desmintesc cele afirmate de „Un econom ca alegător“ în corespondența sa apărută în nrul 26 al acestei foi, se acată de mine și în mod mișelesc mă atacă și mă acasă on. public cetitor cu o ținută incorectă la a doua alegere de reprezentanți la comitat, efectuită la 6 Iunie n. a. c. în comuna Firigihaz. Mă simt îndemnat încă la început a declara cele cuprinse în corespondența apărută în nrul 35 de calumnii și de minciuni încornorate; ear' pe calumniatorii eroi din „tufă“ care au compus corespondența și pe procatorii plătiți, care au scris acea corespondență de oameni rătăciți, demoralizați și oameni mincinoși. Îmi pare foarte rău, că trebue să-'mi perd vremea cu astfel de oameni destrăbălați, însă ca on. public cetitor să nu trăească în presupunerea că eu într'adevăr aş fi făcut cele-ce se afirmă în corespondența sus numită, și în interesul adevărului, cu permisiunea domniei-voastre îmi iau voe a vă descoperi adevărul, și nu a minți ca nerușinații compunători de calumnii din Fibiș.

Înainte de a da deslușiri despre adevărata decurgere a alegerii dela 6 Iunie n. a. c. află de lipsă spre orientarea on. cetitori a amintă, că după-ce prima alegere efectuită în luna lui Decembrie a. c. din motive ridiculoase și spre rușinea notarilor pretinși români Kóváry Troján din Firigihaz cu nepotul seu Katsinka Aurél din Fibiș demult trecuți prin apele Iordanului unguresc, apoi spre rușinea comisiunii verificatoare s'a nimicit, punându-se termin pentru a doua alegere pe 6 Iunie n. a. c. Înțelegend însă m. on. domn, precum îl titulează subscrișii, Kóváry că se lucră ca spect. domn Pavel Rotariu, avocat în Timișoara să fie reales, și văzend că încăruntă și cinstita lui barbă nu face efect asupra alegătorilor chemați la el acasă; văzend mai departe că eu după-ce m'a chemat în două rânduri la sine nu primesc sfaturile lui viclene, și nu voesc a mă face lingător de blide, precum au făcut pe doi preoți rătăciți, al căror nume de astă-dată în speranța că se vor îndrepta îl

retac, s'a decis să calce legile. Astfel în 4 Iunie n., adecă cu două zile înainte de alege, s'a pus în trăsură cu nepotul seu Katsinka și s'a dus la Aradul-nou, de unde a adus cu ei pe dl solgăbirău Baróthy Ferencz, cu care apoi au cutrierat toate comunele înfricând și amenințând alegătorii zicend: „Dacă voi veți mai alege pe Rotariu, care este dușmanul varmegiei, atunci voue nici-când nu vi-se va mai face dreptate, dacă veți da vre-o rugare se respinge, nime nu va mai vorbi cu voi“ etc. Te întreb, Stanciule et consoții, făcutu-'și-a aici „binemeritul“ paroch datorința sa ce o are față cu turma sa? Ori preotul numai în biserică are datorință? Unde-a fost și ce-a lucrat „binemeritul“ și „preot la locul seu“ când lupii au atacat turma? Acuma cu permisiunea D-Voastre voiu trece la obiect, anume:

Fiind pe deplin înțeleși cu frații fibișeni asupra candidaților, făcend eu deci ședulele, le-am împărțit cu o zi înainte de alege, însă ce să vezi; în ziua alegerii cu câteva minute înainte de a se începe votisarea sosiră câțiva alegători din Fibiș care-'mi făcură cunoscut că, Nemții din Fibiș nu vor vota cu Românii, deci ședulele trebue corese, deoarece-ce Peter Marman nu voește să fie ales. Făcend-'i eu observarea că de ce nu m'au avisat de cu seară, ori să fi venit mai de dimineață, am plecat cu toții dela școală, unde mă aflară, cătră casa tatălui meu. Acolo sosind, am aflat 8 Nemți din comuna Brest (Keresztes). Unul dintre ei 'mi-a zis: „Noi am venit ca să ne înțelegem cu Dumnea-Voastră asupra candidaților, și dacă vă învoști ca să candidați și din comuna noastră pe Anton Weisgärber, atunci și noi vom vota cu voi pentru Rotariu“. Eu însă 'i-am răspuns: „E prea târziu, deoarece-ce ședulele sânt împărțite deja; de-altmintrelea îndată voiu trimite să vină dela casa comunală Vasile Stanciu cu câțiva alegători din Fibiș, asemenea câțiva și din Firigihaz, cu care apoi vă înțelegeți“. N'au trecut 2 minute, și cei chemați au și venit. Spunend lui Vasile Stanciu că ce voesc Nemții, dînsul îndată s'a adresat cătră ei zicend: „Bine, vom candida și pe Weisgärber, dar' să nu gândiți să ne înșelați, căci n'o fi bine de voi“. Și astfel la propunerea lui V. Stanciu s'a șters din ședulă economul din Fibiș G. Têrzău. Văzend această schimbare câțiva alegători din Firigihaz, dar' de pănura lui Stanciu și consoții au pretins ca și din comuna Firigihaz să se candideze un plugar, și așa tot la propunerea preafînțeleptului Stanciu s'a șters și spect. domn adv. din Ciacova L. Simon, punend în locul domniei sale pe economul Tănăsie Todor. Aceasta o pot dovedi prin martorii Vasile Șandru din Firigihaz și Nemții din Brest, și chiar și cu fratele lui G. Têrzău, care tocmai era la spatele lui Stanciu când a zis că „să ștergem pe George Têrzău“. Se înțelege că după-ce a observat pe fratele lui Têrzău lângă sine, a întors-o pe altă dungă, și a zis: „să lăsăm pe G. Têrzău și mă ștergeți pe mine“. Văzend însă fratele lui Têrzău că Stanciu are mâncărimea de a fi el ales, deci ca om cuminte a zis: „Ba nu, rămâi dumneata, și vom șterge pe frate-meu“. După acestea intrând cu toții în casă ne-am apucat de facerea ședulelor. Ședulele le-am scris 9 înși, între noi a fost însă și Vasile Stanciu. Acel Stanciu care dimpreună cu ceialalți subscriși a avut obrăznicia de a mă acusa că eu am luat ședulele dela alegători și am șters un candidat al lor, fără știrea și consimțământul lor, în loc de a se fi mărturisit on. public cetitor că el a fost blid cu două fețe la

ECONOMUL

redactat de D. COMȘA.

Statutele

Institutului de credit și economii „BRĂDETUL“, societate pe acții în Orlat.

I. Dispozițiuni generale.

§. 1. Sub firma „Brădetul, institut de credit și de economii, societate pe acții“ — ungurește: „Brădetul, pénz és hitel intézet, részvény társulat“ — nemțeste: „Brădetul, Spar- und Credit-Anstalt, Actien-Gesellschaft“, se înființează o societate pe acții cu scop de a desvolta spiritul de economie și de a procura cu deosebire poporului agricol, creditele, de care are trebuință.

§. 2. Reședința societății este în Orlat.

§. 3. Societatea este înființată pe timp nehotărît și se poate desființa în ca-surile prevăzute în §§. 69 și 70.

Societatea va purta cărțile și duce afacerile în limba română.

§. 4. Firma societății scrisă ori tipărită cu stampila o subscriu cu mâna proprie sau doi membri ai direcțiunii sau un membru al direcțiunii cu un oficial.

La achitarea de cambii, la confirmarea depunerilor spre fructificare și a ridicării lor, asemenea la toate plățile de împrumuturi ajunge subscrierea unui membru din direcțiune și a unui oficial.

§. 5. Publicațiunile societății se fac în ziarele designate de direcțiune spre acest scop sau în foaia oficială.

II. Capitalul social. Acții.

§. 6. Capitalul social se fixează cu 5000 coroane și consistă din 100 acții de câte 50 coroane una.

§. 7. Acțiunile sunt scrise pe nume, fiind provăzute cu numeri curenți. Ele poartă pe lângă stampila societății subscrierea cu mâna proprie a doi membri ai direcțiunii și sunt provăzute cu cuponi la purtător, care au aceiași numeri și aceleași subscrieri ca și acțiunile.

Numărul acțiilor, numele și locuința proprietarilor, precum și eventualele treceri ale unei acții la alt proprietar se vor conduce în un registru.

§. 8. De fiecare acție sunt a se depune la subscriere 10% a valorii nominale, adică 5 cor., precum și două cor. taxă de înscriere.

20% de percente, adică 10 coroane de acție se plătesc până la finea lui Iulie 1893.

Restul se răspunde în termeni lunari de 2 coroane pe acție; în cas de lipsă direcțiunea poate înmulți rata lunară până la 10 coroane per acție.

§. 9. Solvirea ratelor se cvitează în titluri provisorii. După-ce s'a solvit prețul întreg nominal al acțiilor se eliberează acțiunile definitive.

§. 10. Acționarul, care și-a vândut acția înainte de a fi plătit asupra ei 25 coroane rămâne în obligământ față de societate pentru completarea până la această valoare.

§. 11. Pentru ratele de acții, care nu s'au plătit la termen, se solvesc 6% interese de întârziere.

Neplătindu-se vre-o rată de acție la termen, direcțiunea provoacă pe respectivul acționar de trei-ori în scris, ca să-și răspundă rata restantă, ear' când acesta nu ar număra rata restantă în termen de 4 săptămâni dela ultima publicare, își perde drepturile de acționar și sumele răs-punse până atunci după acții trec în fondul de rezervă al societății.

§. 12. Acțiunile sunt indivisibile și societatea cunoaște pentru o acție numai un proprietar; dar' ele se pot transmite prin indosament sau în alt mod legal.

Societatea însă nu primește nici o răspundere pentru autenticitatea indosamentului sau a documentului de cesiune.

§. 13. Trecerea unei acții la alt proprietar este a se arăta direcțiunii în scris.

Pentru transcrierea fiecărei acții este a se plăti pe lângă competența de timbru o taxă în favorul fondului de rezervă.

Taxa de transcriere o fixează direcțiunea.

§. 14. Fiecare acționar are parte la averea societății în proporțiunea acțiilor sale.

§. 15. Acționarii nu sunt obligați a contribui mai mult pentru scopurile societății, de cât este suma valorii nominale a acțiilor sale.

III. Administrațiunea.

§. 16. Afacerile societății se administrează și conduc prin:

- a) adunarea generală,
- b) direcțiune,
- c) comitetul de supraveghere.

A. Adunarea generală.

§. 17. Toate drepturile ce compet acționarilor în afacerile societății, se exercită prin totalitatea acționarilor în adunarea generală.

Aceasta este ordinară și extraordinară și se ține în Orlat.

§. 18. Adunarea generală ordinară se ține în primele trei luni ale fiecărui an.

În casurile următoare sunt a se convoca adunări generale extraordinare:

- a) de câte-ori direcțiunea sau comitetul de supraveghere află de lipsă;
- b) dacă o adunare generală ordinară decide ținerea ei;
- c) dacă unul sau mai mulți acționari, ale căror acții fac a zecea parte din ca-

pitalul social și care cel puțin cu 6 luni mai înainte sunt trecuți ca acționari în registrul acționarilor societății, cer dela direcțiune, în scris și cu indicarea motivelor și a scopului, conchemarea adunării generale, depunându-și totodată acțiunile scrise pe numele lor la cassa institutului.

§. 19. Convocarea adunării generale se face, cu excepțiunea casului prevăzut în §. 44., prin direcțiune și este a se publica în foile societății cu o lună înainte de întrunire, indicându-se obiectele de pertractare.

§. 20. La adunarea generală pot participa numai acei acționari, care sunt trecuți cu 6 luni mai înainte în registrele acționarilor ca atari și care cel puțin cu o zi înainte de adunarea generală a depus pe lângă revers acțiunile scrise pe numele lor, respective pe numele acelor, pe care reprezintă, precum și documentele de plenipotență la cassa institutului, eventual și la alte locuri numite de direcțiune în convocare.

§. 21. Dreptul de vot se exercitează în persoană ori prin plenipotenți, cari încă sunt acționari.

Minoreni se reprezintă prin tutorii lor, curanzii prin curatorii lor, femeile prin bărbații lor, văduvele prin plenipotențiații lor, societățile, corporațiunile și instituturile prin plenipotențiații, cari au să fie înșiși acționari.

§. 22. Fiecare acționar are în adunarea generală atâtea voturi, câte acții sunt depuse în sensul §-lui 20 pe numele seu și al plenipotențiarilor sei; însă nime nu poate exercita mai mult ca 10 voturi.

§. 23. Presidiul adunării generale îl duce presidentul sau vice-presidentul direcțiunii, ear' în lipsa acestora un membru al direcțiunii, ales de aceasta însași; notar al adunării generale va fi secretarul direcțiunii; presidentul numește doi scrutători.

Procesul verbal al adunării generale are să cuprindă afară de numele acționarilor și de numărul acțiilor reprezentate de ei numai decisiunile adunării.

El se face prin notarul adunării generale și se subscrie de president, de notar și de doi acționari exmiși spre acest scop de către adunarea generală.

§. 24. Adunarea generală poate decide, dacă sunt prezenți cel puțin 10 acționari, cari reprezintă 50 de acții.

Nefind de față acest număr de acționari sau lipsind reprezentarea acțiilor recerute, direcțiunea convoacă adunarea din nou cel puțin cu 14 zile înainte de întrunirea ei.

Acționarii prezenți pot aduce concluse valide fără privire la numărul și al acțiilor reprezentate de ei, dar' numai asupra acelor obiecte, cari au fost cuprinse în programul adunării generale convocate primadată.

§ 25. Conclusele adunării generale se aduc cu majoritatea absolută a voturilor.

În cas de paritate a voturilor hotărăște votul presidentului.

§ 26. Alegerile se fac în adunarea generală prin votisare secretă și cu majoritate relativă de voturi.

În cas de voturi egale se face alegere restrînsă între cei-ce la prima alegere au intrunit voturi egale. Când și la a doua alegere rezultă paritate de voturi, decide soarta.

§ 27. Pentru a se pute decide modificarea statutelor, fusiunea cu altă societate, reducerea sau înmulțirea capitalului social ori disolvarea societății se recere, ca în adunarea generală să fie reprezentată cel puțin jumătatea acțiilor exmise și ca conclusele să fie aduse cu majoritate de cel puțin 2/3 ale voturilor.

§ 28. Obiectele de deliberare ale adunării generale sînt de regulă:

a) raportul direcțiunii despre starea întreprinderii peste tot și despre rezultatul gestiunii anului din urmă îndeosebi;

b) decisiunea asupra computului anual pe baza raportului comitetului de supraveghere;

c) decisiunea asupra împărțirii profitului curat, fixarea dividendelor și prețul biletelor de prezență pentru membrii direcțiunii;

d) exmiterea a doi acționari pentru verificarea procesului verbal;

e) alegerea membrilor în direcțiune și în comitetul de supraveghere;

f) propuneri din partea direcțiunii și a comitetului de supraveghere;

g) propuneri din partea acționarilor, dacă se trimit cu 8 zile mai înainte de ținerea adunării generale direcțiunii în scris de către cel puțin 10 acționari, care își depun totodată acțiunile scrise pe numele lor la cassa societății;

h) reducerea și înmulțirea capitalului social;

i) modificarea statutelor;

k) fusiunea societății cu altă societate;

l) disolvarea societății. (Va urma.)

Răspândirea vitelor de „Pinzgau“ între Români.

Precum îndeobște este cunoscut, poporul nostru își agonisește pâinea de toate zilele în mare parte din prășila de vite. Ar fi deci lucru firesc, ca economul român să nizească într-o a-și înfrumșeța curțile și grajdurile cu vite din ce în ce mai bune și de soiul ales. Din mult puținul cât mi-a fost dat să mă învîrt între țeranii noștri, cu durere trebuie să spun, că ei încă n-au ajuns să înțe-

leagă acest lucru. Căci ce face țeranul român? Întăiu de toate el ia în privire să aibă cât mai multe capete de vită, fie ele mari sau mici, grasesau slabe, numai să le poți zice vaci și boi. El nu se gîndește, că multele vite slăbuțe mănîncă mai mult, fără a-i da ceea-ce cu drept cuvînt se așteaptă, adică viței frumoși și lapte din greu pentru hrana casei adesea binecuvîntate de Dumnezeu cu 4—8 și și mai mulți copilași; el nu se gîndește că, vînzînd vițelușul dela vaca istovită, abia poate plăti dările (porția) atât de grele și că adesea nu-i rămîne de unde să-și cumpere o păreche de opinci sau o haină mai de dai Doamne. Dacă însă țeranul nostru ar întoarce foaia și și-ar zice: decât 3, 4 capete de schilodituri, mai bine țin una și bună, în scurtă vreme casa lui mainainte posomorită, ar căpeta o față luminată, o față cum D-zeu s'a îndurat a orîndui să fie casa omului muncitor, căruia îi tîgnește odihna de Duminică, după-ce au asudat din greu, muncind neconținut de Luni și până Sîmbătă. Cea dintăiu și mai neapărată cerință este să cumpere cea dintăiu junincă sau, dîndu-i mîna, o vacă de soiul ales. În această privință ar pute să-și slujească drept pildă vie locuitorii dintre noi, anume Sașii, pe care oamenii lor luminați i-au îndemnat să-și câștige soiuri alese de vite din țeri străine. Mult a făcut pentru ajungerea țintii și așa numitele „reuniuni“ și „tovărășii agricole“, pe care ei le-au împămîntenit de mult. Destul, că reuniunile lor au mijlocit aducerea de vite alese, pe care le-au împărțit între sine. Întrebînd pe economii sași, ce foloase le aduc vitele de soiul ales, ne spun, că o junincă „Pinzgau“, cînd împlinește al 2-lea an față un vițel mîndru în greutate de 45—55 chilog., că după abia 3 săptămîni vițelul poate fi vîndut cu 45, 50 și chiar 60 fl., pe lîngă că vaca dă lapte din greu și se îngrășe neasemînat mai repede ca de obicei. Acesta e în multe părți și prețul multora din vacuțele noastre. Și juninca de 8—10 luni, pe care o cumpărase cu 80—100 fl., acum după fătare o pot vinde cu prețul de 150—200 fl. Ne mai spun Sașii, că pe cînd o vacuță de ale noastre ne dă câte 2—3 litre de lapte, vacile de „Pinzgau“ adesea produc 12—15 litre de lapte pe zi, pînă aproape de fătare. Apoi să vezi copiii cimpoiului de lapte, să vezi întregă casa hrănită cu unt, brînză și altele, ba să vezi și punga plină din vînzarea laptelui mult și bun. Încît pentru tăurenci, este destul să spun, că pe un tăurenciu „Pinzgau“ de 1 an împlinit capeti 150 fl. pînă la 200 fl., ear' cînd e de 2—2½ ani poți să scoți pe el 250—300 fl. și mai mult chiar.

Aceste cifre luate din practica zilnică ajung pentru de a înțelege foloasele datorite vitelor de „Pinzgau.“ „Reuniunea

română de agricultură din comitatul Sibiiului“ a lucrat mulțisor în privirea ținerei vitelor. Pentru de a înlesni ținerea de vite, această reuniune a împărțit și împarte an de an sîmînțe de nutreț (trifoiu, luțernă, napi), dînd sfaturi, cum acestea trebuie cultivate, ținînd an de an „expozițiuni de vite“, și împărțind premii (daruri) între prășitorii harnici și destoinici.

Dar' mai presus de toate, în toamna anului de față, reuniunea a făcut un pas, ale cărui urmări binefăcătoare se vor simți din neam în neam, și anume reuniunea noastră a intrat la învoală cu ministrul ung. de agricultură și a primit îndatorirea să plătească în 3 rate anuale o sumă mare de bani, din care ministrul a cumpărat 48 vite de prășilă, soiul „Pinzgau“ spre a se împărți între membrii reuniunii. Comitetul acesteia a trimis apoi pe dl S. P. Barcianu, conducător al școlii agricole comitatense din Rășinari, la Salzburg, patria vitelor de „Pinzgau“. Dl Barcianu a cumpărat vaci, juninci, vițele și tăurenci, tot fruntea vitelor și le-au adus la Sibiiu. Reuniunea agricolă le-a dat membrilor sei cu îndatorirea să le folosească numai pentru prășilă și de a solvi pentru fiecare vită câte 20 fl. înainte, ear' cealalți bani vor ave să-și răspundă în 3 rate în curs de 3 ani. Îmbulzeala la cumpărare a fost destul de mare și ar fi fost și mai mare, dacă cei îndreptățiți ar fi ajuns de vreme la cunoștința vînzării, ceea-ce însă nu s'a putut, fiindcă comitetul reuniunii a trebuit să se grăbească cu vînzarea, ținerea vitelor fiind împreunată cu cheltueli însemnate.

Prin răspîndirea acestor vite aveau alese și de soiul minunat, reuniunea noastră a făcut un pas însemnat pe calea propășirii și datorința cumpărătorilor este să supună aceste vite la toate îngrijirile trebuitoare. Cea mai neapărată datorință este și rămîne să înzestreze vitele cu nutreț mult și bun, să le țină în curățenie și mai ales să le împărecheze la timpul seu cu vite frumoase de același soi, așadar' tot cu „Pinzgau“; căci împărechiata fiind cu vite de rînd, cum sînt ale noastre, sau și cu vite de alt neam, se vor trezi cu corciturile adese netrebnice. În adevăr vitele de „Pinzgau“ se pot vinde cu prețurile uriașe, atinse mai sus, numai cîta vreme intrunesc prețioasele însușiri de mainainte. În Sibiiu, Seliște, Rășinari, Sebeșul-săsesc și alte comune din acest comitat so află tauri de „Pinzgau“ soiul îndeplin curat. Este prin urmare dată puțința de a împărechia vacile și junincile cumpărate dela reuniune cu tauri de același soi.

Lista ce urmează arată, care dintre membrii reuniunii noastre câte și ce fel de vite de „Pinzgau“ a cumpărat și cu ce preț. Amintesc din nou, că de fiecare vită s'a plătit înainte câte 20 fl., care se vor subtrage din rata din urmă. Soro-

III. Sodalii ce sînt în condițiune a deveni mătrestri.

a) să aibă certificatul de măiestru; b) să fie lucrat, cel puțin 6 ani consecutivi ca calfe, ceea-ce vor dovedi-o cu atestatele dela măiestri, la care au lucrat eventual cu cartea de lucru; c) în cerere să arete anume unde voesc a se așeza ca măiestri, ce fel de mijloace în bani mai au pentru a-și începe meseria pe socoteala lor, apoi să producă și alte documente recomandatoare. Dela toți concurenții de ori-ce categorie se recere ca cere-rile să fie scrise și subscrise cu mâna lor proprie și adresate consistorului arhidieceșan gr.-or. în Sibiu, să le înainteze aici cel mai târziu pînă la 31 Decemvrie 1893 st. v.

Amorul unui urs. Când o femeie vrea să arete felul cam necioplit al soțului ei, zice: bărbatul meu este un urs. Aceasta se putea zice pînă azi, dar' de acum încolo în urma celor întemplate și pe care le vom istorisi mai la vale, nu se va mai pute spune. Eată ce s'a întemplat la Malnate: Mai acum câteva zile, un anume Ferari Andrea, care de câtva timp făcea rotogol prin orașe, arătînd lumii un urs foarte bine dresat (îmblînzit), se oprî și la Malnate spre a da câteva reprezentării. Pe când făcea pe o piață să joace ursul seu, acesta din urmă zări o fată, care în adevăr era de o frumșeță rară, și luându-o în brațe îi dădă o sărutare mai aprins în-focată decît ar fi putut-o da cel mai aprins îndrăgostit. Ori-cine își poate închipui ușor spaima sîrmaneii fete, când fu sărutată de acea dihanie îndrăgostită. Dar' un comisar de poliție, care se afla pe aproape, îndată-ce văzu acest lucru, intentă proces, nu ursului, ci îmblînzitorului de feare Ferari, pîrîndu-l că a lăsat lanțul, de care era legat ursul, mai lung decît se cerea prin regulament.

Vinurile italiene în Austro-Un-garia. Cu începerea din 15 August v. 1892 vama pentru vinurile aduse la noi din Italia și Sîrbia a scăzut dela 20 la 3 fl. 20 cr. în aur de 1 maje metrică (= 100 chilog.). Urmarea firească a fost, că în luna lui Septemvrie 1892 s'au adus din Italia la noi nu mai puțin de 122.852 m. m. de vin în buți. În Septemvrie 1893 însă nu s'au adus decît 57.670 m. m., așadar' cu 65.182 m. m. mai puțin. Din 1 Ianuarie pînă la 30 Septemvrie 1892 s'au adus cu totul 166.434 m. m. în preț de 2,926.903 fl., ear' din 1 Ianuarie pînă la 30 Sept. 1893 s'au adus din Italia 867.968 m. m. de vin în preț de 9,492.383 fl.

Belșug de vin în Spania. Gazetele străine spun, că în Spania recolta vinului ar fi anul de față așa de îmbelșugată, încît 16 litre de vin roșu, soiul ales, ar fi costînd abia 50 cr. În provincia spaniolă Valencia oamenii au început să-și bată joc de vinul nou ne mai știînd unde să-l adăpostească. Pe drumul țării se află între altele o teleagă, cuprinzînd o bute cu vin, pe care stă scris: „Călătorule! de ți sete bea din greu, dar' nu uita să închizi pipa earăși“.

Francia a avut și ea recoltă foarte mănoasă. Cu atît mai slabă a fost recolta vinului în țeara noastră.

Un șerpe cu două capete. Ziarele, unguerești spun, că în pădurea dela Felnémet lângă Erlau, s'a găsit un șerpe cu două capete. Amîndouă capetele sînt bine dezvoltate și șerpele, care are o lungime de 22 de centim., poate să se hrănească cu amîndouă gurile.

Vînzare de sîmîntă de trifoiu. Reuniunea de credit și economii din Cristian lângă Sibiu vestește, că are de vîndut preste 20 mîji metriche de trifoiu roșu cernut cu triorul în două rînduri. Cererile să se adreseze la direcțiunea numitului institut („Direction des Spar-und Vorschussvereines în Grossau“).

Filoxera. Ministrul ung. de agricultură a pus sub carantină (pază) vile de-pe hotarul comunei Frâna, cottul Tîrnava-mare, ca fiind molipsite de filoxera.

Un pește uriaș. Niște pescari, în apele Algirului, au prins un pește, care nu cântărește mai puțin de 500 chilog. El a sfîrșit, înainte de a fi prins, două plase. Acest pește mîsură 5 m. 20 centim. dela o aripă la alta, dar n'are decît o lungime a corpului de 3 m., afară de coadă, a cărei lungime este de 1 m. și 40 centim. Gura lui are o lungime de 70 centim. și o înălțime de 40, ceea-ce-i înlesnește a înghiți pești în greutate dela 10—15 chilog.

Pofta de mîncare a păianjinilor. Cineva a prins un păianjin și după-ce 'l-a cântărit apriat, 'l-a închis într'o colivie, spre a-i pune la probă pofta de mîncare. Și eată ce a aflat: păianjinul a îndopat dimineața de patru ori atîta cît face greutatea sa, la ameazi de 9 ori și la cină de 13 ori atîta. Dacă un om, care d. p. cântărește 160 funți, ar avea poftă tot așa de mare, atunci 'i-ar trebui dimineața un bou puternic, la ameazi un bou și pe deasupra vre-o 6 berbeci grași și la cină nu mai puțin de 2 boi, 8 berbeci și 4 porci voinici.

Cele mai mari orașe din lume. După socotelile timpului din urmă se află în timpul de față pe toată suprafața pămîntului 35 orașe, care au mai mult de jumătate de milion de locuitori.

Douăsprezece din aceste orașe sînt cu câte un milion și mai bine de locuitori, și anume: 4 în Europa: Londra, Paris, Berlin cu Charlottenburg și Viena, 5 în Asia: Kanton, orașele unite Hanku-Haniand-Vuciang, Tokio, Siangtan și Singan, și 3 în America: New-York cu Brooklyn, Filadelfia și Chicago.

Dintre cele 23 orașe, care au între $\frac{1}{2}$ și 1 milion de locuitori, sînt 8 în Europa: Petersburg, Constantinopol, Moscva, Glasgov, Hamburg, Manchester-Solfrod, Liverpool și Birmingham; 12 în Asia: Tientsin, Bombay, Calcutta, Hungciu, Cingtu, Fuceu, Peking, Suci, Ciangciu, Șahing, Lanciu, și Facian; 3 în America: Rio-de-Janeiro, Boston și Buenos-Ayres.

În Australia și Africa nu se află nici un oraș, care să aibă o jumătate de milion de locuitori. Cele mai populate orașe ale acestor părți de pămînt sînt: Melbourne cu 385.795 de locuitori și Cairo cu 374.838; dar' și acestea sînt mai puțin populate decît 7 orașe din Europa, 6 din Asia și 2 din America, care au dela 400.000 pînă la o jumătate de milion de locuitori.

În rîndul mărimii lor cele 35 orașe, care au mai mult de o jumătate de milion de locuitori, se clasifică în chipul următor: Londra cu 4,415.900 locuitori; Parisul cu 2,712.500; Nev-York-Broclyn cu 2,352.100; Berlin-Charlottenburg cu 1,655.600; Kanton cu 1,600.000; Viena cu 1,364.500; Hanku-Haniang-Vuciang cu 1,200.000; Tokio cu 1,155.500; Filadelfia cu 1,105.200; Chicago cu

1,099.800; Siangtan și Singan cu câte 1 milion. Vin apoi: Petersburg cu 954.460 locuitori; Tientsin cu 950.000, Constantinopol cu 873.500; Bombay cu 821.700; Calcutta cu 810.600; Hangciu, Cintu și Rio-de-Janeiro cu câte 800.000; Moscva cu 798.700; Glasgov cu 772.000; Hamburg-Altona cu 734.600; Manchester-Salford cu 703.400; Liverpool cu 637.900; Fuceu cu 636.000; Boston cu 598.600; Birmingham cu 570.400; Buenos-Ayres cu 554.700; în sfîrșit Peking, Suci, Ciangciu, Șahing, Lanciu și Facian cu câte 500.000 de locuitori.

Găinăria în Francia. În Francia se află 45 milioane de găini care, socotite fiind cu câte $2\frac{1}{2}$ franci (1 franc = 1 leu), reprezintă suma uriașe de 112,500.000 franci. Peste 34 milioane sînt găini de ouat, care produc la an 100 milioane de pui în preț de 150 milioane de franci. Fiecare găină produce la an vre-o 90 ouă așa că cele 37 milioane produc împreună 3060 mil. de ouă în preț de 185 mil. de franci. Găinile Franciei produc an de an carne și ouă în preț de 337 mil. de franci cum și alte 6 mil. de franci din vinderea afară de Francia a găinilor îngrășate.

Din traista cu povețele.

Întrebarea 51. Mă rog să mijlociți trimiterea unei cămași de „tricou“, de care se face amintire în „Economul“ nr. 40, pag. 441. Bucuros voiu solvi prețul cumpărării și portopostal.

I. Frîncu.

Răspuns. Am dispus să și-se trimită o cămașă de „tricou“ curat, sistem Jaeger, prin neguțătorul de aici F. Baumann cu rambursă postală.

Întrebarea 52. Cetînd în „Foia Poporului“ nr. 41 despre că „Reuniunea agricolă română“ din Sibiu a mijlocit cumpărarea și vînzarea vitelor de „Pinzgau“ și crezînd, că această reuniune se ocupă și cu vînzarea de oi și c. l., Vă rog a-mi răspunde, nu cumva prin mijlocirea ei aș putea cumpăra de pe acolo 100 de oi, care ar fîta în primăvară, și sub ce condiții? Nu le-aș putea cîpeta pe lângă plățirea în 3 rate?

M. Vînia, econom.

Răspuns. Reuniunea amintită a mijlocit cumpărarea alor 50 capete de vite „Pinzgau“ numai fiindcă ministrul ung. de agricultură a încuviințat de astădată prețul cumpărării și transportului din visteria statului sub condiția apriată de a se împărți vitele aduse între membrii reuniunei și cu însărcinarea replătirei în 3 rate anuale fără camătă. De altcum reuniunea însăși nu este în stare a cumpăra oi și c. l. pe seama nici chiar a membrilor săi.

D-ta vorbești de oile „de pe acolo“, înțelegînd pe semne oile din Salzburg, Tirol și țările învecinate. Dacă da, atunci trebuie să observăm, că vestite sînt nu de oile „de pe acolo“, ci vitele „Pinzgau“ atît de prețioase. Dar' nici că este potrivit să cumperi pe nimerite cutare soiul de oi străine, împrejurările noastre fiind cu totul osebite. De este să isbutești, alege de prăsilă berbeci și oi aveau bune din rasa „stogoșe“ sau „țigae“ din țeara noastră. Berbeci mari și frumoși se află pe „cîmpia“ Ardealului cum și în părțile Sebeșului-săsesc, la Poiana lângă Sibiu, în Săcele lângă Brașov și așa m. d.

Tirgurile din săptămăna viitoare după cāl. vechiu.

Dum., 24 Octomvrie: Pișcolț, Săliște, Câmpeni.
Luni, 25 Octomvrie: Bateș, Turda, Șomărtin.
Marți, 26 Octomvrie: Dobra, Teiuș, Chendul-mic.
Miercuri, 27 Octomvrie: Năsăud.
Joi, 28 Octomvrie: Bălcaci, Cecău, Ciuc-Sân-Mărtin, Șercaia.
Sămbătă, 30 Octomvrie: Bacin, Șeica-mică, Co-vasna, Gyerö-Mănăstir, Bodon, Murș-Oșorheiu, Reteag, Mercuria, Șercaia, Tășnad.

Prețul mărfurilor.

Plaja din Siblu Dela 21 Octomvrie v. Grău frumos 76 până 80 chilo fl. 5.20 până 5.80, grău mestecat 70 până 74 chilo fl. 4.30 până 4.90, secară 70 până 74 chilo fl. 3.20 până 3.60, orz 62 până 66 chilo fl. 3.60 până 4.00, ovăș 42 până 48 chilo fl. 2.40 până 2.60, cuceruz 70 până 74 chilo fl. 3.80 până 4.20, mălaiu 78 până 82 chilo fl. 3.00 până 4.50, cartofi 68 până 70 chilo fl. 1.40 până 1.60, sēmēnță de cânepă 49 până 50 chilo fl. 5.00 până 5.20, mazăre 76 până 80 chilo fl. 4.00 până 5.00, linte 78 până 82 chilo fl. 8.00 până 9.00, fasole 76 până 80 chilo fl. 3.50 până 4.00, grău de păsat 100 chilo fl. 15.00 până 15.60, fână nr. 1 fl. 15.00, fână nr. 3 fl. 13.40, fână nr. 5 fl. 10.60, slănină 100 chilo fl. 54.00 până 56.00, unsoara de porc fl. 58.00 până 60.00, sēm brut 100 chilo fl. 20.00 până 22.00, sēm de lumini fl. 33.00 până fl. 34.00, lumini turnate de sēm fl. 38.00, până fl. 40.00, săpun fl. 20 până 30.00, fân 100 chilo fl. 1.60 până 2.00, cânepă fl. 35.00 până 37.00, lemne de foc uscate m. cub. fl. 3.25 până 3.50, spirt p 100 l. % 54— până 57 cr., carnea de vită chilo 50 cr. până 62, carnea de vtel 48 până 54 cr., carnea de porc 44 până 48 cr., carnea de berbec 28 — până 3) cr., ouș 10 cu 20 până 24 cr.

Piața din Brașov. În 21 Oct. v. Grău frumos hect. fl. 6.30, de mijloc fl. 5.60, mai slab fl. 5.00, grău mestecat fl. 4.00, secară frumoasă fl. 3.70, de mijloc 3.50 fl., mai slabă —, orz frumos fl. 3.30, de mijloc —, ovăș frumos fl. 1.90, de mijloc —, cucuruz fl. 3.00, mălaiu fl. 3.40, mazăre fl. 6.00, linte fl. 12.00, fasole fl. 3.50, sēmēnță de in fl. 10.00, sēm. de cânepă fl. 4.00, cartofi fl. 90.00, carne de vită p. chilo 46—54 cr., carne de porc 48 — 50 cr., 10 ouș cu 20 cr.

LOTERIE.

Tragera din 28 Octomvrie n.

Budapesta: 25 33 68 22 7

Tragera din 1 Noemvrie n.

Sibiu: 66 41 64 25 38

Bursa de mărfuri din Budapesta.

Dela 21 Octomvrie v. 1893.

Table with columns: Sēminte, Calitatea per Hect., Prețul socotit d. 100 chigr. dela, până. Lists various grains and products like Grău vechiu, Grău de la Tisa, Secară, etc.

Bursa din Budapesta și Viena.

Din 21 Octomvrie v. 1893.

Table with columns: Obiectul, Buda-pesta, Viena. Lists financial instruments like Galbini împărătești, Napoleonul, etc.

Călindarul săptămăni.

Table with columns: Zilele, Călindarul vechiu, Călind. nou, Soarele. Lists dates and corresponding events for each day of the week.

În absența dlui Ioan Russu Șirianul pentru redacțiune responsabil: George Moldovan.

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIU.

A eșit de sub tipar:

Călindarul Poporului

pe anul comun

1894.

Cuprinsul: Călindarul astronomic și bisericesc, cu poveșe economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1894. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile noue și vechi. — Scara timbreelor. — Autoritățile bisericești române din Ungaria și Transilvania. — „Naufraziul“. Novelă de Enric Castelnovo. Tradusă de Ioan Russu Șirianul. — „Episootia“. (Din scrieria lui Anton Băcalbașa: Moș-Teacă din casarmă). — Economic: Cum ne putem ajuta când ne amenință lipsa de nutreț și de paie; Despre altoirea viței de vie; Floarea soarelui, o minunată plantă pentru producerea de ulei. — Poesii: „Plugul blăstemat“, de V. Alexandri; „Traiul când ți-se urește“, de G. Coșbuc; „Gornistul dela Grivița“, de Ioan Nenitescu; „Patriei Românilor“, de G. Murnu; „Vulpea și răcii“. Fabulă, de Tr. I. Magier; „Vulturul și Teranul“. Anecdota, de C. B. Ceahor; „Ghicituri“, de V. Simiganoschi; „Defăimătorul“. (Character), de Paris Mumuleanu. — Partea hazlie: Tăierul cu două fețe, de Anton Pan; Sēmēnța de sare. — Tirgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. — Inserate.

Numai 20 cr. exemplarul.

Find mereu recercați de a face servicii librărești, ne-am hotărît să înfințăm pe lângă stabilimentul nostru o

LIBRĂRIE ROMÂNEASCĂ

care e gata de a furnisa cărți școlastice, opuri științifice și literare de ori-ce soi, tipărituri indeosebi pentru oficii bisericești și comunale, hărțile și recușite de scris.

Vă invităm deci de a ne onora cu comande cât mai dese, pe care le vom efectua cu toată promptitudinea și exactitatea.

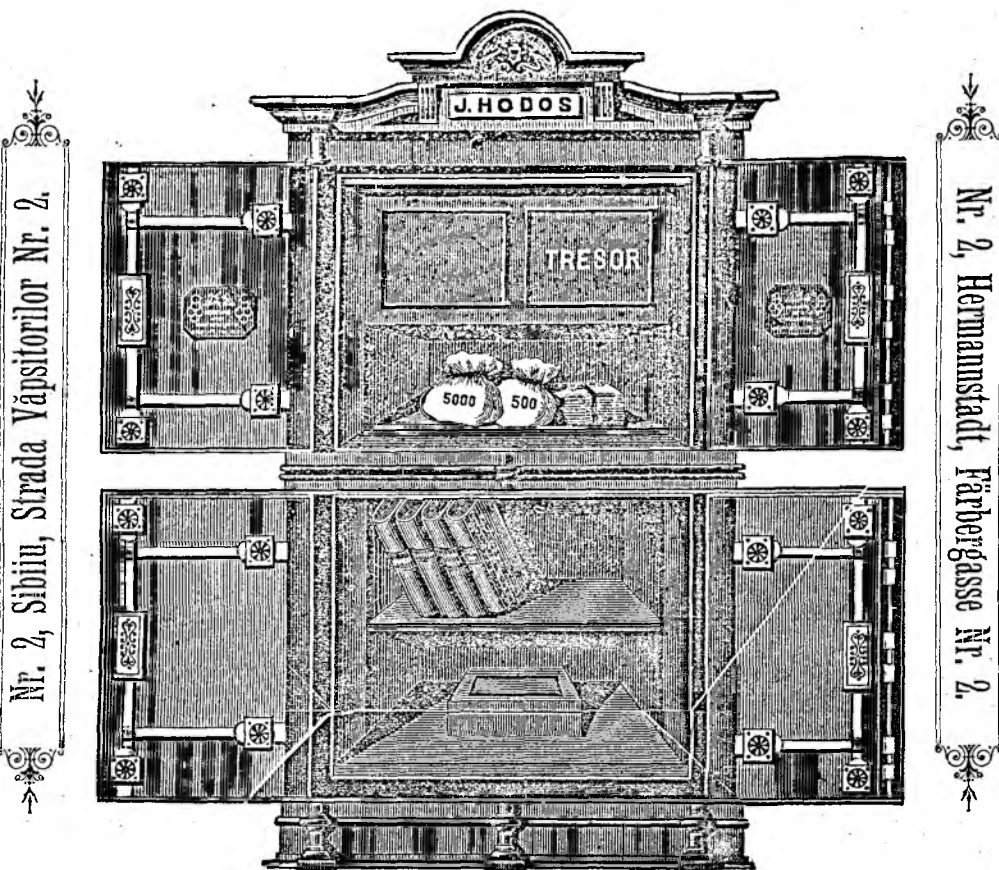
Cu toată stima

Institut Tipografic

Editura foilor

„TRIBUNA“ și „FOAIA POPORULUI“.

Primul Român fabricant de casse
în monarchia austro-ungară
IOAN HODOS

își recomandă

[2163] 4-6

cassele și casetele sale de fier
pentru păstrat de bani și hârtii de valoare
sigure contra focului și spargerii
de diferite mărimi și forme cu prețuri cât de moderate.
Interesaților se trimit la cerere „Prețuri curente” gratuit și franco.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

BETIA

se vindecă prin **Antibetin**, întrebuințat cu rezultat strălucit în o mulțime de casuri. *Nenumărate mulțumite primite dela cei vindecați se trimit franco la cerere.* Fiind fără ori-ce gust, se poate da pătimașului de beție și fără știrea lui. 1 dosă costă **2 fl. 20 cr.**, 1 dosă dublă pentru morbul învechit, **4 fl. 40 cr.** trimițându-se suma din urma și se trimite franco în toate țerile. Se capătă la farmacia „La Vultur”, Lugoj, nr. 112, Bănat. [2229] 5-20

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIIU.

Au eșit de sub tipar:

A doua edițiune
din

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu”.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

În editura „Institutului tipografic” a apărut și se află de vânzare

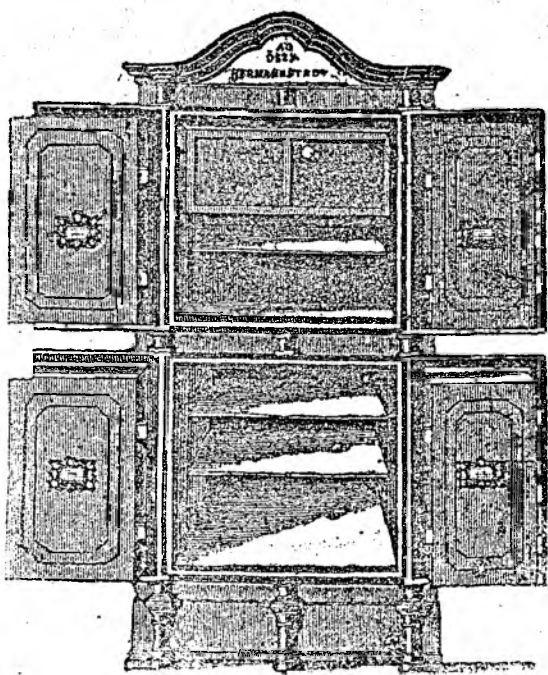
Prăsirea pomilor

de

D. COMSA,

membu în comitetul central al „Reuniunii române agricole”.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Fabricat în țeară!

Ces. și reg. privil.

Prima fabrică de casse ardelenescă.

Existând de 12 ani, premiată cu mai multe distincțiuni a lui

A. Géza Öszy,

Quergasse Nr. 39, SIBIIU, Hechtgasse Nr. 40.

recomandă

Cassele și casetele sale de fier pentru păstrat bani, cărți și documente

— sigure contra focului și spargerii —

de construcție proprie a ei și putând fi deschise numai de cumpărătorul însuși. Diferite forme și mărimi, cu prețuri mai ieftine, decât asemenea produse din alte fabrici.

CASSELE

[1316] 40-

sunt expuse vederii cercetătorilor în localul fabricii.

Prețuri curente ilustrate se trimit la cerere gratis și franco.